

РЕШЕНИЕ

№ 271

гр. София , 25.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 14-ТИ ГРАЖДАНСКИ в закрито заседание на двадесет и пети март, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Ася Събева
Членове:	Елена Тахчиева Кристина Филипова

като разгледа докладваното от Ася Събева Въззивно гражданско дело № 20201000503644 по описа за 2020 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С решение № 4596 от 29.07.2020г., постановено по гр.д.№ 6881/2019г. *по описа на СГС, ГО, 3 състав*, са частично уважени искове с правно основание чл.432 КЗ вр.чл.52 ЗЗД, като ЗАД „АЛИАНЦ БЪЛГАРИЯ“ АД, ЕИК 040638060, са осъдени да заплатят на Б. Б. М., ЕГН *****, действаща лично и съгласието на майка си Л. Б. М. сумата от 40 000 лв., представляваща застрахователно обезщетение за претърпени неимуществени вреди под формата на физически и душевни болки и страдания, настъпили при ПТП от 02.09.2018г., виновно причинено от водача на застрахования при ответника с полица „Гражданска отговорност“ л.а. марка „Пежо“, модел „208“ с рег. № *****, както и сумата от 2 982 лв., представляваща застрахователно обезщетение за претърпени имуществени вреди под формата на разноски за лечение, произтекли от същото събитие, ведно със законната лихва върху посочените суми, считано от 20.03.2019 г. до пълното им погасяване и сумата 400 лв. съдебни разноски на основание чл. 78, ал. 1 ГПК.

Със същото решение е отхвърлен иска за неимуществените вреди за разликата над сумата от 40 000 лв. до сумата от 50 000 лв. като неоснователен в тази част.

Присъдени са разноски, както следва: ЗАД „АЛИАНЦ БЪЛГАРИЯ“ АД, е осъден да заплати на адвокат Я. Д. Д., САК, ЕГН *****, възнаграждение на основание чл. 38, ал. 1, т.2 от ЗА в размер 1 820 лв. , а по сметка на СГС сума в размер на 1 719,28 лв., на основание чл. 78, ал.6 ГПК.

По компенсация Б. Б. М., действаща лично и съгласието на майка си Л. Б. М. е осъдена да заплати на ЗАД „АЛИАНЦ БЪЛГАРИЯ“ АД, сумата 471 лв. съдебни разноски на основание чл. 78, ал.3 ГПК.

В срока по чл.259 ГПК срещу решението е депозирана въззивна жалба от ответника по делото.

Жалбоподателят-ответник ЗАД „АЛИАНЦ БЪЛГАРИЯ“ АД оспорва решението в неговата осъдителна част, за разликата над 25 000 лв. до 40 000 лв. за неимуществени вреди. **Посочват, че** съдът нито в проектодоклада, нито в окончателния си доклад в нарушение на чл. 146, ал. 1, т.1, т.4 и т. 5 ГПК, не им е дал указания за кои обстоятелства не сочат доказателства и как се разпределя доказателствената тежест за подлежащите на доказване факти. С този съществен процесуален пропуск е нарушено правото им на защита, изразяващо се в непредставяне на доказателства, необходими за правилното решаване на спора. Този пропуск на съда, по същество, представлява отказ от осигуряване и провеждане на справедлив, състезателен и равнопоставен съдебен процес. С бездействието си, решаващият състав, ги е лишил от възможността да оборят законната презумпция за вина на водача на процесното МПС и тя се задейства автоматично ползвайки ищцовата страна. **Изтъкват факта, че** неправилно съдът допуснал и кредитирал показанията на Л. Б. М., която е майка на непълнолетната ищца и водач на процесното МПС.

Няма никакво съмнение, че майката на пострадалата е пряко заинтересована от изхода на съдебния спор и размера на застрахователното обезщетение, което ще получи дъщеря ѝ. Още повече ищцата Б. Б. М., в настоящия съдебен спор, действа със съгласието на майка си Л. Б. М., която е била водач на л.а., в който е пострадала Б.М.. **Твърди, че** определеният и присъден по делото размер на дължимото се на ищцата обезщетение за претърпените от нея неимуществени вреди е прекомерен и несъответстващ на приетите в производството по делото доказателства, поради което се явява и противоречащ на нормата на чл. 52 ЗЗД. СГС не се е съобразил с факта, че на Б.М. са причинени счупвания на дясната раменна става и леки охлузвания. Същата се е възстановила напълно за срок от два месеца, без усложнения и трайни последици за здравето. По своя характер претърпените от пострадалата телесни увреждания се характеризират с кратък възстановителен период, който при деца (по време на пътния инцидент ищцата е била на 15г.), е още по-кратък. Претендират разноски.

Въззиваемата страна Б. Б. М., действаща лично и съгласието на майка си Л. Б. М. , не изразява становище в писмен вид. В приложена писмена защита по същество оспорва жалбата и моли съда да потвърди решението като правилно и законосъобразно. Претендира разноски.

Софийски апелативен съд, действащ като въззивна инстанция, след като разгледа жалбите и обсъди събраните доказателства, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Първоинстанционният съд е бил сезиран с иск с правно основание чл. 432 ал.1 КЗ вр.чл.45 и чл.52 ЗЗД.

Ищцата Б. Б. М., ЕГН *****, действаща лично и съгласието на майка си Л. Б. М., твърди, че на 02.09.2018г. около 3:00ч. пътувала като пътник в л.а. марка „Пежо“, модел „208“ с рег. № *****, управляван от майка ѝ Л. Б. М., като се движили по АМ Тракия, посока гр.София, като на км.32, поради загуба на контрол, тя самокатастрофира, удря се в мантинелата, след което се завърта и преобръща. При инцидента е пострадала ищцата Б. Б. М., в качеството си на пътник в л.а., като е получила фрактура на десен горен крайник. Претърпяла е оперативна интервенция. Твърди, че по отношение на л.а. марка „Пежо“, модел „208“ с рег. № ***** била сключена застраховка „Гражданска отговорност“ при ответното дружество, което издава застрахователна полица № BG/01/118001145182 със срок на действие от 19.04.2018г. до 18.04.2019г. Надлежно е сезирала ответника с претенция за изплащане на обезщетение вх. № 200-00-5286/20.12.2018г. но няма произнасяне от страна на застрахователя. Претендира сума в размер на 50 000 лева - обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се във физически болки и душевни страдания, ведно със законната лихва, считано от 20.03.2019г. - датата на изтичане на 3-месечен срок за произнасяне до окончателно изплащане на сумата, както и за сумата от 2982 лв. - обезщетение за имуществени вреди, ведно с със законната лихва, считано от 07.09.2018г.- датата на извършеното плащане, до окончателно изплащане на сумата.

Ответникът ЗАД „АЛИАНЦ БЪЛГАРИЯ“ АД оспорва предявените искове по основание и размер. Оспорва механизма на ПТП, като счита, че изобщо не е налице деликт, а случайно деяние по смисъла на чл.15 НК. Оспорва факта, че твърдените от ищеца наранявания и страдания са в пряка причинно-следствена връзка с процесното ПТП. Евентуално, твърди, че водачът на л.а., не по своя вина е бил поставен в невъзможност да избегне настъпването на ПТП, като не е нарушила виновно правилата за движение, т.е. събитието е случайно. Посочва, че водачът не е имал техническа и професионална възможност да предотврати настъпване на ПТП. В условията на евентуалност релевира съпричиняващо поведение от страна на пострадалата, която е била без поставен предпазен колан. Оспорва иска по размер, като твърди, че е в завишен размер и не отговаря на действително претърпените вреди, принципа на справедливост и съдебната практика. Претендира разноски.

От фактическа страна се установява, че на 02.09.2018г. около 3:00ч. ищцата пътувала като пътник в л.а. марка „Пежо“, модел „208“ с рег. № *****, управляван от майка ѝ Л. Б. М., като се движили по АМ Тракия, посока гр.София, като на км.32, поради загуба на контрол, тя самокатастрофира, удря се в мантинелата, след което се завърта и преобръща.

От заключението на депозираната на л.90 от делото комплексна съдебно-медицинска и авто-техническа експертиза, кредитирано от съда като обективно и компетентно дадено и неоспорено от страните, се установява, че на 02.09.2018 г. около 03,00 часа л.а. марка „Пежо“ модел 208, рег. № *****, управляван от Л. Б. М., се движи по Автомагистрала

„Тракия” с посока на движение към гр. София. В зоната на км. 33 /ориентир № 1/, при ориентир № 2 / начало на еластична ограда намираща се до аварийната лента в тревна площ отдясно посока София, на разстояние 240 метра от ор.1 по диагонал/ към 32 км. водачът на автомобила губи контрол върху управлението на автомобила, който напуска платното за движение, навлиза в аварийната лента, удря се в ориентир № 2, деформира го, продължава движението си напред, постъпателно и ротационно, като се преобръща и на 20 метра след ор. № 2 се установява в тревната площ до отводнителния канал в посока гр. Пловдив. Не се установяват технически причини за настъпване на ПТП, като причина за настъпилото произшествие се възприема субективното поведение на водача - действия и бездействия върху командните уредби на автомобила. Предвид деформациите по автомобила, деформираната еластична ограда, следите по тревната площ и окончателното установяване на автомобила на около 20 метра след ор. № 2 може с достатъчна точност да се приеме, че скоростта на движение на лекия автомобил към момента на загуба на контрола върху него е била около 120 км/ч без да може да бъде определена с по-голяма точност по технически път.

В материалите по делото няма данни за внезапно настъпили технически неизправности, следователно причините за настъпилото произшествие са от субективен характер - начин на управление (действие или бездействие върху командните уредби за управление на автомобила кормилна уредба, спирачна система, подаване на газ).

В о.с.з. пред въззивна инстанция бе допуснат преразпит на в.л. автотехник, който категорично отрече наличието на техническа неизправност на л.а., довела да загуба на контрол на управляваното МПС респ. посочи, че ПТП е реализирано на прав пътен участък, в тъмната част от денонощието /03 ч./ при изправна и суха настилка.

Ето защо напълно недоказано остава възражението на жалбоподателя-застраховател за липсата на деликт респ. наличието на случайно деяние по смисъла на чл.15 НК.

В резултат на пътния инцидент ищцата е претърпяла следните телесни увреждания: счупване на дясната раменна кост в горния край, счупване на дясната лопатка, охлузвания по двете подбедрици и по дясна тазобедрена става. Описаните две счупвания реализират медико-биологичния критерий на трайно затруднение на движението на десния горен крайник за срок по-дълъг от 30 дни или средно-степенни увреди. Общият възстановителен период е продължил до около 2 месеца. Увредите са в резултат на удари с или върху твърди тъпи предмети и добре отговарят да са получени от вътрешното оборудване на автомобил. Експертизата обосновава извод за това, че детето е било с поставен колан при настъпване на ПТП, тъй като предвид сложното ротационно движение на МПС, ведно с преобръщане на същото, тялото би извършило хаотични движения, следвайки сложните движения на МПС и при непоставен колан би могло да се очаква изпадането му от купето или получаване на много по-тежки черепно-мозъчна и гръбначно-мозъчна травми, каквито в случая не са констатирани. КСМАТЕ счита, че ищцата е била с поставен обезопасителен колан, тъй като при този механизъм на ПТП, ако е била без поставен такъв и при данните, че е спяла на задната седалка, то травмите биха били значително по-тежки, особено в областта на главата и гръбначния стълб, дори е било възможно и изпадането на тялото от автомобила. С оглед тоталната щета по автомобила, може да се приеме, че травмите са получени от вътрешното оборудване на автомобила, вкл. и счупените стъкла.

В конкретния случай при инициалния удар на автомобила Пежо в еластичната ограда и деформирането ѝ, се е получило рязко и бързо намаляване на скоростта, на движение, на лекия автомобил и правилно поставените предпазни колани в този момент са имали своето значение. Тук все пак трябва да се има предвид, че при такива челни удари коланите са най-ефективни при скорости до 70 км/ч. При по-високи стойности тяхната ефективност намалява. В случая в следващите моменти, предвид значителните деформации на купето,

вратите, счупените стъкла, и ходовата част, преобръщането на автомобила съществува възможност да се получат увреждания на пострадалата от деформациите на автомобила, т.е. ефективността на коланите да е намаляла, като не можем да определим степента на намаляване. По принцип ефективността на коланите е по-малка при преобръщане на автомобила, отколкото при челни удари. При инициалния удар в еластичната ограда тялото на пострадалата при рязкото и бързо намаляване скоростта на движение на л.а. е със стремеж за движение напред, и ако не е била с поставен предпазен колан, би се ударило в облегалките на седалките отпред. Впоследствие при завъртането на автомобила по посока на часовниковата стрелка би залитнало надясно, при преобръщането на автомобила би залитнало към тавана, после към пода. Вещите лица стигат до извод, че биха се получили сложни хаотични движения - надясно, нагоре, надолу и наляво следвайки сложните движения, които е получил автомобила.

С оглед гореизложеното настоящата съдебна инстанция намира за недоказано пълно и главно направеното възражение за съпричиняване, изразяващо в непоставяне на предпазен колан.

По делото са събрани гласни доказателствени средства - разпит на св.М. /майка на ищцата и деликвент/, разпитана в о.с.з. на 29.06.2020г., кредитирани от СГС като логично обосновани и вътрешно непротиворечиви, при условията на чл.172 ГПК. САС намира, че не следва да кредитира показанията на законен представител на страна в производството.

Свидетелката посочва, че дясното рамо било счупено много лошо, пристигнала бърза помощ и я закарали в „Пирогов“. Когато отишла в болницата по-късно, трябвало да даде съгласие за нейното лечение, за да може да се оперира. Оперирали я на другия ден. Дъщеря ѝ имала две счупвания, сложили два импланта. През нощта останах при нея, имала болки, давали ѝ обезболяващи, но на практика закъснели с 24 часа, защото катастрофата станала през нощта два и половина, три часа. В болницата престояла една седмица, но те я изписали с много плътна, стегната превръзка, дясната ръка била превързана към тялото. С така привързана ръка стояла три седмици, не можела да се обслужва. Извикали нейни приятелки на помощ, защото самата тя била със счупен лява ключица, Изпитвала болки, които полека-лека отшумяли, но един месец я боляло много. Изтъква факта, че дъщеря ѝ е много слаба, поради което единият имплант ѝ се подава. Не се препоръчва рехабилитация, когато са поставени импланти. Болките ѝ продължили около два месеца, но превързването било един месец. На шестата седмица започнала да се обслужва сама. Имала белег на крака, а от металната остеосинтеза излиза от лакътя и я боли от време на време. На крака ѝ направиха само превръзка, но останал много дълбок белег 10-12 см. Дясната ѝ ръка е силната, водеща. Дъщеря ѝ тръгнала на училище след два месеца, защото тя не можела да пише.

Въззивният съд установи, че разпитът е проведен в нарушение на процесуалните правила на чл.166 ал.1 ГПК, доколкото е допуснатото нарушение на чл.166 ал.3 ГПК - свидетелите не могат да бъдат пълномощници на страните по същото дело. Към момента на съдебното заседание, в което съдът е допуснал до разпит на майката на пострадалото дете, тя е упражнила процесуалните си права на законен неин представител с подаване на исковата молба. Освен това, като майка - роднина по права линия, тя е следвало да бъде информирана на основание чл.7 ГПК за правото да откаже да бъде свидетел по делото, което съдът не е разяснил в заседанието преди разпита.

ВКС намира, че изявленията на страната по делото имат доказателствена сила само

доколкото чрез тях се установяват неизгодни за нея факти. Затова в гражданския процес страната дава обяснения, а не свидетелски показания. Съгласно чл.177 ГПК като страни по делото дават обяснения физическите лица, законните представители на юридическите лица, длъжникът и синдикът по дела свързани с масата на несъстоятелността и лично отговорният съдружник в командитното дружество. Пълномощниците на страната може да дават свидетелски показания. Може да откажат да свидетелстват пълномощниците на страната, които процесуално я представляват по делото ([чл. 166, ал. 1, т. 1 ГПК](#)), но докато притежават това качество (чл.166 ал.3 ГПК). Няма законови ограничения пълномощниците на страната в материалното правоотношение, предмет на делото, да бъдат разпитани като свидетели. Доколкото не е изключено те да са заинтересовани от изхода на делото, показанията им се ценят при условията на чл.172 ГПК, когато те са посочени като свидетели от своите доверители./така решение № 466 от 03.01 2013г. по гр.д. № 1262/2011 Г., Г. К., IV Г. О. НА ВКС, постановено по реда на чл.290 ГПК/.

Между страните не се спори, че отговорността на водача е била застрахована със задължителна застраховка Гражданска отговорност т.е. досежно наличието на застрахователно покритие по застраховка „Гражданска отговорност“, сключена по отношение на л.а. марка „Пежо“, модел „208“ с рег. № *****, валидна към датата на ПТП - 02.09.2018г., както и че след настъпването на ПТП ищцата е сезирала ответното дружество с искане за изплащане на обезщетение - връчена покана на 20.12.2018г., като процесуална предпоставка по допустимост на иска, от категорията на абсолютните, за наличието на която съдът е длъжен да следи служебно.

Няма новопредставени доказателства пред настоящата инстанция.

При така установената фактическа обстановка съдът намира следното от правна страна:

С приложимата по делото разпоредба на чл.498 ал.3 КЗ допустимостта на прекия иск на увреденото лице при настъпване на застрахователно събитие е обвързана от предявяване на претенция за плащане пред застрахователя по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите и изтичане на тримесечен срок от искането за доброволно плащане. По този начин законодателят е въвел допълнителна процесуална предпоставка за възникване на право на иск на увреденото лице.

При проверка на предпоставките, обуславящи правото на иск, включително и от въззивната инстанция, се дължи самостоятелна проверка както на общите условия, от които зависи съществуването на правото на иск, така и на допълнителните /специални/ предпоставки - в случая започнала процедура за доброволно плащане на застрахователно обезщетение и изтичане на тримесечния срок по чл.496 ал.1 ГПК. С оглед самостоятелният характер на тази преценка, образуваният исков процес остава висящ пред първоинстанционния съд и тогава, когато законосъобразността на извършената от първата инстанция проверка на правото на иск е предмет на въззивно обжалване. Именно с оглед обхвата на проверката за валидност на процесуалното правоотношение, извършвана от въззивния съд последният е длъжен да съобрази и данните по делото, относими към изтичане на срока по чл.496 КЗ в хода на образуваното пред него производство.

Съгласно чл.432 ал.1 КЗ увреденото лице, спрямо което застрахованият е отговорен, има право да иска обезщетението пряко от застрахователя по застраховка "Гражданска отговорност" при спазване на изискванията на чл.380 КЗ.

По силата на сключения договор, застрахователят се задължава да покрие в границите на застрахователната сума отговорността на застрахования за причинените от него на трети лица имуществени и неимуществени вреди. Фактът на тяхното настъпване, вината на причинителя, както и обстоятелството, че те са в резултат от покрит риск по застраховката "Гражданска отговорност", са безспорно установени.

Установи се, че ищцата е пострадала при пътен инцидент, представляващ резултат от противоправно и виновно /по презумпция от чл. 45, ал. 2 ЗЗД/ поведение на водач /майка й/, която е нарушила правилата за движение по пътищата /движение с превишена скорост от 120 км/ч./ при което е загубила контрол над управлението и е самокатастрофирала.

На второ място, това противоправно и виновно поведение се намира в пряка причинна връзка с претърпените от ищцата травматични увреждания, наложили разходване на парични средства за лечение и обусловили временно влошаване на здравето, съпътствано със значителни болки и страдания, главно от емоционален и битов характер в резултат на преживения психически стрес от създалата се ситуация.

Застрахователят не е доказал пълно и главно релевираното от него възражение за съпричиняване на вредоносния резултат, изразяващо се в непоставяне на колан, поради което съдът приема, че нормата на чл.51 ал.2 ЗЗД е неприложима. Експертизата обосновава извод за това, че пострадалият пътник е бил с поставен колан при настъпване на ПТП, тъй като предвид сложното ротационно движение на МПС, ведно с преобръщане на същото, тялото би извършило хаотични движения, следвайки сложните движения на МПС и при непоставен колан би могло да се очаква изпадането му от купето или получаване на много по-тежки черепно-мозъчна и гръбначно-мозъчна травми, каквито в случая не са констатирани.

Гореизложените правни констатации обосновават извода за наличието на предпоставките на чл. 45 и чл. 52 от ЗЗД по отношение на причинителя на вредата, а именно: вреди, виновно противоправно деяние от страна на причинителя на вредата, причинна връзка между това деяние и част от причинените вреди. При това положение ищцата има правото да получи обезщетение за причинените вреди - неимуществени и имуществени .

Досежно размера на обезщетението, съдът съобрази следните обстоятелства:

В процесния случай ищецът претендира претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания от факта на обездвижване в резултат на полученото при процесното произшествие увреждане - ***счупване на дясната раменна кост в горния край, счупване на дясната лопатка, охлузвания по двете подбедрици и дясна тазобедрена става*** т.е. само две средни телесни повреди и няколко леки.

От изложеното по-горе, както и предвид факта, че пострадалата е била в млада възраст /на 15 години/ към датата на ПТП през 2018г., че според приетото по делото заключение на назначената СМЕ са причинени само две счупвания и то в една и съща област, които реализират медико-биологичния критерий на трайно затруднение на движението на десния горен крайник за срок по-дълъг от 30 дни или средно-степенни увреди. Общият възстановителен период е продължил до около 2 месеца, проведена е една оперативна интервенция, като към настоящия момент тя е напълно възстановена.

Ето защо съдът намира, че обезщетението за неимуществени вреди, в присъдения размер от общо 40 000 лв. за ПТП през 2018г. е незаконосъобразно и следва да бъде намалено до сумата от 30 000 лв.

С оглед гореизложеното и при частично несъвпадане изводите на първа и настоящата инстанции решението следва да бъде отменено в осъдителната му част - за разликата над 30 000 лв. до 40 000 лв. и потвърдено в останалата обжалвана част.

По отношение началния момент, от който следва да се начислява законна лихва, в случая видно от доказателствата по делото е, че в изпълнение на изискванията пострадалата е предявила претенцията си за заплащане още на 20.12.2018г., следователно двуседмичният срок изтича на 05.01.2019г., от която дата застрахователят изпада в забава.

ПО РАЗНОСКИТЕ:

Обжалваме интерес от общо 15 000 лв., като жалбата на ищеца е частично основателна до 10 000 лв.

На основание чл.78 ал.1 ГПК въззиваемата страна дължи в полза на жалбоподателя-ищец направените по делото разноски, които са общо в размер на 1516 лв. съгласно приложения списък по чл.80 ГПК.

Възражението за прекомерност на хонорара е неоснователно и като такова следва да бъде оставено без уважение. Затова и с оглед уважената част от жалбата следва да бъдат присъдени само 1010.67 лв. разноски за въззивна инстанция.

Разноските, присъдени от първа инстанция, следва да бъдат преизчислени, както следва:

На основание чл. 78, ал.1 от ГПК, вр. чл. 38, ал.1, т.2 от ЗА, вр. чл. 7, ал.2 от Наредба № 1 за минималният размер на адвокатските възнаграждения, ответникът следва да бъде осъден да заплати на адв.Я. Д., сумата от 1519.46 лв. - адвокатско възнаграждение, съразмерно на уважената част от исковете, без ДДС.

С оглед изхода на делото и на основание чл.78, ал. 1 ГПК на ищеца се следват разноски в размер на 500 лв., заплатени депозити за експертизи, от които дължими са само 311.25 лв. съразмерна част от размера на уважените искове.

Ответната страна има право на разноски на основание чл. 78, ал.3 ГПК в размер на общо 3144 лв. съгласно списък по чл.80 ГПК. От тях дължими са само 1186.82 лв., като

сумата представлява съразмерна част от размера на отхвърлените иски.

На основание чл. 78, ал. 6 ГПК ответникът дължи и държавна такса върху уважената част на исковите по сметка на СГС в размер на общо на 1319.28 лв. вместо посочените 1 719,28 лв. Т.е. същата следва да бъде намалена.

Воден от горното и на основание чл. 271 от ГПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 4596 от 29.07.2020г., постановено по гр.д.№ 6881/2019г. по описа на СГС, ГО, 3 състав, в обжалваната осъдителна част за разликата над 30 000 лв. до 40 000 лв., д.т. за разликата над 1319.28 лв. до 1 719,28 лв. и разноските, като вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ предявления от Б. Б. М., ЕГН *****, действаща лично и съгласието на майка си Л. Б. М. с ЕГН *****, чрез адв. Я. Д., със съдебен адрес: гр. София, „Алабин“ № 28, ет. 1 срещу ЗАД „АЛИАНЦ БЪЛГАРИЯ“ АД, ЕИК 040638060, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Княз Ал. Дондуков“ № 59 иск с правно основание чл.432 КЗ вр.чл.52 ЗЗД, за разликата над 30 000 лв./тридесет хиляди лева/ до 40 000 лв./четиридесет хиляди лева/, представляваща застрахователно обезщетение за претърпени неимуществени вреди под формата на физически и душевни болки и страдания, настъпили при ПТП от 02.09.2018г., ведно със законната лихва върху посочените суми, считано от 20.03.2019г. до окончателното ѝ изплащане, **като неоснователен в тази част.**

ПОТВЪРЖДАВА решението в останалата обжалвана част.

ОСЪЖДА Б. Б. М., ЕГН *****, действаща лично и съгласието на майка си Л. Б. М. с ЕГН *****, чрез адв. Я. Д., със съдебен адрес: гр. София, „Алабин“ № 28, ет. 1 **ДА ЗАПЛАТИ В ПОЛЗА НА** ЗАД „АЛИАНЦ БЪЛГАРИЯ“ АД, ЕИК 040638060, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Княз Ал. Дондуков“ № 59, сумата от 1010.67 лв./хиляда и десет лева и шестдесет и седем стотинки/ направени разноски пред въззивна инстанция, с оглед уважената част от жалбата, както и сумата от 1186.82 лв., /хиляда сто осемдесет и шест лева и осемдесет и две стотинки/ направени разноски пред първа инстанция съразмерно на отхвърлените иски.

ОСЪЖДА ЗАД „АЛИАНЦ БЪЛГАРИЯ“ АД, ЕИК 040638060, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Княз Ал. Дондуков“ № 59, **ДА ЗАПЛАТИ В ПОЛЗА НА** адвокат Я. Д. Д., САК, ЕГН *****, сумата от 1519.46 лв. /хиляда петстотин и деветнадесет лева и четиридесет и шест стотинки/ адвокатско възнаграждение, съразмерно на уважената част от исковите, без ДДС, на основание чл. 38, ал. 1, т.2 от ЗА.

ОСЪЖДА ЗАД „АЛИАНЦ БЪЛГАРИЯ“ АД, ЕИК 040638060, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Княз Ал. Дондуков“ № 59, **ДА ЗАПЛАТИ В ПОЛЗА НА** Б. Б. М., ЕГН *****, действаща лично и съгласието на майка си Л. Б. М. с ЕГН *****, чрез адв.

Я. Д., със съдебен адрес: гр. София, „Алабин“ № 28, ет. 1, сумата от 311.25 лв. /триста и единадесет лева и двадесет и пет стотинки/ направени разносики пред първа инстанция, съразмерна част от размера на уважените искове.

В необжалваната осъдителна част до 25 000 лв. и в отхвърлителната за неимуществени, както и изцяло за имуществените вреди, решението е влязло в сила.

Решението може да се обжалва в едномесечен срок от съобщаването му на страните с касационна жалба пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____